

— scopul nu a fost de a aduce prejudicii sau de a penaliza Ciprul, ci de a-i aduce un beneficiu acestuia și zonei euro prin oferirea unui sprijin pentru realizarea stabilității și, astfel, prin sprijinirea instituțiilor sale financiare și a viabilității sale economice, nu prin destabilizarea acestora și

— nu exista un raport de proporționalitate între ingerință și scopul legitim, întrucât, potrivit articolului 3 din Tratatul MES 2012, obiectivul veritabil era „mobilizarea unor resurse financiare și furnizarea, cu o condiționare strictă [...] a unui sprijin pentru stabilitatea membrilor săi care se confruntă sau riscă să se confrunte cu probleme grave de finanțare, dacă este indispensabil pentru menținerea stabilității financiare a zonei euro în ansamblu și a statelor sale membre”, fără a paraliza economia acesteia.

3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că lipsirea reclamanților de depozitele lor nu era necesară sau proporțională.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că, în cele din urmă, pârătele au determinat lipsirea reclamanților de depozitele lor bancare deoarece, în lipsa încălcării flagrante, depozitele bancare ale reclamanților ar fi fost protejate de drepturile de care beneficiază aceștia în temeiul Cartei și al Protocolului, astfel încât pierderea reclamanților era suficient de directă și de previzibilă.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că, în cazul în care afirmațiile de mai sus sunt fondate, condițiile menționate trebuie declarate nule, cu toate că respectivele condiții erau adresate Ciprului, întrucât acestea îi privesc în mod direct și individual pe fiecare dintre reclamanți, pentru motivul că aceste condiții și modul în care au fost implementate încalcă Tratatul și/sau o normă de drept în legătură cu aplicarea acestuia și/sau, în măsura în care se consideră că lipsirea reclamanților de depozitul lor bancar a subminat principiul supremației legii, cu încălcarea articolului 6 alineatul (1) TUE, au constituit un abuz de putere.

Acțiune introdusă la 24 mai 2013 — Theophilou/Comisia și BCE

(Cauza T-293/13)

(2013/C 226/25)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamanți: Christos Theophilou (Nicosia, Cipru) și Eleni Theophilou (Nicosia) (reprezentanți: C. Paschalides, Solicitor, și A. Paschalides, avocat)

Pârâte: Banca Centrală Europeană și Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanții solicită Tribunalului:

- acordarea unor despăgubiri în cuantum de 1 583 479 de euro pentru faptul că condițiile impuse la punctele 1.23-1.27 din memorandumul de înțelegere din 26 aprilie 2013 încheiat între Cipru și pârâte conțineau cerințe care încălcau flagrant o legislație de rang superior pentru protecția individului, și anume: articolul 17 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și articolul 1 din Primul Protocol la Convenția europeană a drepturilor omului;
- declararea respectivelor condiții ca fiind nule și dispunerea unei revizuii urgente a instrumentelor de asistență financiară prevăzute la articolele 14-18 din Tratatul de instituire a Mecanismului european de stabilitate (denumit în continuare „Tratatul MES”), potrivit articolului 19, luând în considerare hotărârea Tribunalului, în vederea operării modificărilor necesare pentru respectarea acestei hotărâri și
- în măsura în care despăgubirile solicitate în primul capăt de cerere nu sunt acordate deoarece condițiile menționate trebuie să fie anulate, acordarea de despăgubiri pentru încălcarea articolului 263 TFUE.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanții invocă cinci motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că respectivele condiții din memorandumul de înțelegere conțineau cerințe „care încălcau flagrant o normă superioară de drept pentru protecția individului” ⁽¹⁾, întrucât:

— norma de drept menționată este superioară deoarece este conținută în Cartă și în CEDO;

⁽¹⁾ A se vedea Hotărârea din 2 decembrie 1971, Zuckerfabrik Schoepgenstedt/Consiliul (5/71, Rec., p. 975).

⁽²⁾ Articolul 52 alineatul (1) din Cartă.

- potrivit articolului 51 alineatul (1) din Cartă și articolului 6 alineatul (2) TUE, pârâtele au obligația să respecte și să promoveze drepturile fundamentale garantate de Cartă și de CEDO și
- depozitele bancare constituie bunuri în sensul articolului 17 din Cartă menționat și al articolului 1 din Primul Protocol la CEDO.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că încălcările de mai jos, considerate împreună, au fost atât de ample, încât au determinat o încălcare flagrantă a unei legislații de rang superior, după cum urmează:
- la momentul lipirii reclamanților de depozitele lor bancare, nu existau „cazuri[...] și condiții[...] prevăzute de lege” în *acquis-ul* referitor la lipsirea de depozite bancare, contrar Cartei și Protocolului;
- reclamanții au fost lipsiți de depozitele lor fără o „despăgubir[e] just[ă] acordat[ă] în timp util”, contrar articolului 17 din Cartă și articolului 1 din Protocol;
- lipsirea de depozite este, la prima vedere, nelegală, cu excepția cazului în care, cu „respectarea principiului proporționalității, [...] [este] necesar[ă] și numai dacă răspund[e] efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți”⁽²⁾;
- interesul public concurent constând în prevenirea panicii și a afectării sistemului bancar, pe termen scurt și mediu, nu a fost luat în considerare la evaluarea interesului public potrivit articolului 17 din Cartă și articolului 1 din Protocol;
- scopul nu a fost de a aduce prejudicii sau de a penaliza Ciprul, ci de a-i aduce un beneficiu acestuia și zonei euro prin oferirea unui sprijin pentru realizarea stabilității și, astfel, prin sprijinirea instituțiilor sale financiare și a viabilității sale economice, nu prin destabilizarea acestora și
- nu exista un raport de proporționalitate între ingerință și scopul legitim, întrucât, potrivit articolului 3 din Tratatul MES 2012, obiectivul veritabil era „mobilizarea unor resurse financiare și furnizarea, cu o condiționare strictă [...] a unui sprijin pentru stabilitatea membrilor săi care se confruntă sau riscă să se confrunte cu probleme grave de finanțare, dacă este indispensabil pentru menținerea stabilității financiare a zonei euro în ansamblu și a statelor sale membre”, fără a paraliza economia acesteia.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că lipsirea reclamanților de depozitele lor nu era necesară sau proporțională.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că, în cele din urmă, pârâtele au determinat lipsirea reclamanților de depozitele lor bancare deoarece, în lipsa încălcării flagrante, depozitele bancare ale reclamanților ar fi fost protejate de drepturile de care beneficiază aceștia în temeiul Cartei și al Protocolului, astfel încât pierderea reclamanților era suficient de directă și de previzibilă.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că, în cazul în care afirmațiile de mai sus sunt fondate, condițiile menționate trebuie declarate nule, cu toate că respectivele condiții erau adresate Ciprului, întrucât acestea îi privesc în mod direct și individual pe fiecare dintre reclamanți, pentru motivul că aceste condiții și modul în care au fost implementate încalcă Tratatul și/sau o normă de drept în legătură cu aplicarea acestuia și/sau, în măsura în care se consideră că lipsirea reclamanților de depozitul lor bancar a subminat principiul supremației legii, cu încălcarea articolului 6 alineatul (1) TUE, au constituit un abuz de putere.

⁽¹⁾ A se vedea Hotărârea din 2 decembrie 1971, Zuckerfabrik Schoepstedt/Consiliul (5/71, Rec., p. 975).

⁽²⁾ Articolul 52 alineatul (1) din Cartă.

Acțiune introdusă la 27 mai 2013 — Fialtor/Comisia și BCE

(Cauza T-294/13)

(2013/C 226/26)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Fialtor Ltd (Belize, Belize) (reprezentanți: C. Paschalides, Solicitor, și A. Paschalides, avocat)

Pârâte: Banca Centrală Europeană și Comisia Europeană